

Elie Ivančová, 17 rokov, Prešov

Venované mame

Vlastne som sa zmenila. Už nemám rada Iskru ani pomarančový džús. Netrápi ma mamina tvár, silno ňou opovrhujem. Trhala ma na drobné kusy a celý čas sa popritom usmievala. Akoby mi jemne dlaňou zakryla ústa, držala a neskôr pritlačila silnejšie, až kým som nebola úplne chytená do pasce. Chcela by som jej vykrútiť krk, pretože bola iná. Pre mňa slovo *mama* znamená *ideál*, nie žena, ktorá poláska, kedy sa jej zachce. Ale už na mňa nemá vplyv. Už nie som jej dcéra. Ľuďom by som chcela vraviť – viete, mama bola mrcha, ale namiesto onoho sprostého komentára poviem – nepodali sme si ruky po poslednej hádke.

Od mojich ôsmich rokov. Prázdna radosť, nepominuteľná afektovanosť, toxická ľahostajnosť.

Klopala som jej na dvere. Chichúňala sa aj rehotala. Sadla som si k dverám. Najprv rozprávala o mne, o mojich neúspechoch, zlyhaniach, slabosti. Čosi škaredé prezradila aj o tatíčkovi a zahrnula aj svokru, pre mňa moju milovanú mladú starú mamu, pre ňu – opakovane – neželám si, aby nám tvoja mama nosila figy, neznášam ich.

Téma sa zmenila. Počula som ju ohovárať a nadávať. Kričala, radila. Po chvíli zavesila telefón celou silou. Vydýchla si. Sledovala som ju cez kľúčovú dierku. Podpálila si nechtiac šaty – kur... – keď si chcela zapáliť. Uhasila ich vodou. Kvapky jej stekali po lýtkach, neskôr po lícach. Prudko otvorila dvere. Vydesene ma zazrela stáť pred prahom – preboha, ty čo akože robíš?!

- Nenávidím ťa, ale...
- Ale čo?
- Nič. Nenávidím ťa!

Pristúpila bližšie a vylepila mi.

Nútila ma jesť jej *csirke paprikás* – neodídeš od stola, pokiaľ ten tanier nebude prázdny – aj keď bol nechutne nechutný a čím viac som ho do seba pchala, tým bol nechutnejší a mne bolo ozaj zle a povedala som jej, že to odmietam zjesť, že mi to nechutí – mama, nie si dobrá kuchárka – pozrela na mňa zastrešujúcim pohľadom a začala rátať do troch, a vraj keď naráta do troch, a ja

nebudem mať lyžicu paprikášu v ústach, nepríde na môj klavírny recitál – viem, aké je to pre teba dôležité, zlatko – a že toto bude môj világoš.

A keď na mňa hulákala, lebo mi počas jedenia spadla figa na jej knihu – do riti, ty si totálne akože sprostá – a ostali po nej žlté škvrny, vtedy som si myslela, že ma oblapí okolo krku, najprv zľahka pritlačí, a potom sa jej červené nechty zaryjú do mojej kože, ale našťastie sa tak nestalo, schytila svoju knihu – bez dovolenia si neber moje veci – a dupajúc odišla do spálne.

Nezaujíma ma. Ublížovala mi. Podala si ma už ako malú a nevinnú. Zhypnotizovala všetkých. Kvôli nej sa celý svet proti mne sprisahal. Kamaráti, mladý starý otec, učiteľia, suseda Žofia, morča a bojovnica aj Siddhartha.

Už sa viac nechcem zdržiavať v ich prítomnosti, v maminej prítomnosti, v prítomnosti hocijakého človeka. Vyhodila som všetky knihy, obrazy, topánky, magnetky – ach, s maminou sme vtedy boli v Rumunsku. Strhla som plagáty, nakúpila novú posteľnú bielizeň a začala nanovo.

Všetko sa zmenilo. Teraz si vládnem sama, ja som Matka Zem a oni všetci sú primitívi a moja duša sa neunaví na pomyslenie, že budem musieť znášať mamine hlúpe, prostoduché pripomienky plné hnevu, nadávok, zlého prízvuku na slabikách, infantilnosti a banálnosti, odpovedať na nezastaviteľné, plynulé otázky, vyhýbať sa neprirodzeným konverzáciám utekaním do izby.

Všetko sa zmenilo, to všetko som ja a ja som všetko, čo sa zmenilo – k lepšiemu, k šťastnejšiemu, k voľnejšiemu. Predovšetkým zo mňa vyrástol človek, ktorý má priestor na dýchanie, robí samostatné rozhodnutia, má vlastný byt, v ňom nič iné len poriadok, lásku a nirvánu. Konečne som sama sebou, konečne sama. Hurá!

Zvykla som sa pýtať, prečo sa nerodíme s vecami, ktoré nás v živote priťahujú, ktoré chceme mať, nemáme veci, po ktorých túžime, pre ktoré tvrdo pracujeme (život by bol jednoduchší). Sú akosi vzdialené, no žiadne stavy nie sú trvalé. Zaspávam s doposiaľ nepoznaným pocitom. Ahoj, blaho. Blaho, zdravím ťa!